

Ivan Albreht:

Pesem.

Kako vzkipi, zavre življenje v polju,
ko solnce se zasmije mu v obraz!
Med ptički, cvetkami in med dekleti
bi kmalu bil vesel še jaz.

In od radosti legel bi med brazde,
da v sanjah tam bi znoj in kri sejal,
in vse poletje in vso dolgo jesen
bi mirno sredi njive spal.

In v snu bi čul ves tajni tok stvarjenja,
bolest oddal bi zemlji in bridkost,
a potlej vstal bi in z dekletom mladim
objel bi srečo in mladost.

V blaženem hipu.

Sladka tajna svet ovila
in midva sva se strnila
v eno samo bitje sanj.

Ljubim — šepetal zefir je,
ljubim — trepetal vsemir je,
ko strmel sem vanj.

Tiho, tiho . . .

Tiho, tiho angel božji
spe čez polje in poljublja
cvetje, v rosi sanjajoče.

Tiho njemu se pridruži
misel moja in izgublja
ž njim se v polje in med koče.

V koči dekle moje sanja,
Bogu sebe v dar obljublja —
moje srce nemo joče.

Na Krasu.

I.

Te revne kože, tesna enoličnost!
Obrazi trdi kot kosti,
v očeh upornost jim gori. —
Nikjer nič sanj, veselih misli:
k poroki, h krstu mrki vsi
kot šli bi po seno na svisli.

Srce preklinja, jezik moli,
ko gre na polje v večni boj,
ker kamen mu popije znoj
in kamen posuši mu kri.

Le kadar je do smrti truden,
zavre mu v žilah in vzkipi,
a takrat v jarku poleg ceste
pijan leži.

II.

Dolgočasno dež rosi na polje,
kolne kmet, ker sadež gnije —
Vsak hip globlje brazde so na licu.

Sinček pa sedi pri stricu:
„Ne res, striček, da v Ameriki
zdajle toplo solnce sije?“

